Elwin

en de Konijnenheuvel

Elwin en de Konijnenheuvel

2003-2004

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2003-2004, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

en de Konijnenheuvel

Hoofdstuk 1. De Konijnenbank

Hoofdstuk 2. Elwin ontmoet Vlinderwater

Hoofdstuk 3. Bij Vlinderwater thuis

Hoofdstuk 4. Elwin in Konijnistan

Hoofdstuk 5. Elwin en de Konijnenfee

Hoofdstuk 6. Het verdwenen Toverstokje

Hoofdstuk 7. De Vliegende Krokodil

Hoofdstuk 8. Puddingkleertjes-dag

Hoofdstuk 9. Elwin en de Blauwgezichten

Hoofdstuk 10. Kort Nawoord

Hoofdstuk 1. De Konijnenbank

Op een dag had Elwin een konijntje gevonden. Het konijntje was een beetje verwond. Misschien wel aangereden door een auto, of door een fiets. Het konijntje sprak niet, en kon ook niet goed ademen. Het lichaampje van het konijntje schokte een beetje. Elwin had het dier in zijn armen genomen en liep ermee naar huis. Daar was Sandra al met de verbandtrommel. Sandra had nog wel wat kruiden die ze op de wond konden leggen, en toen ging er een prachtig roze verbandje omheen. Ja, Elwin en Sandra hielden veel van dieren, ook van konijntjes. Op een dag kwam de moederkonijn van het konijntje langs. 'Dank je wel, Elwin en Sandra, dat jullie zo goed voor mijn konijntje hebben gezorgd, zei de moeder. Toen nam de moeder het konijntje mee in haar mandje en vertrok. Het beestje was nog niet helemaal beter, maar daar zou de moeder zelf wel voor zorgen. Er waren ook wat andere drokelaren in de buurt die zagen hoe dankbaar de moeder was naar Elwin en Sandra. En vanaf toen werden verwonde diertjes vaak naar Elwin en Sandra gebracht, omdat ze zo goed voor hen konden zorgen. Op een dag kwam het konijntje terug die Elwin en Sandra zo goed hadden geholpen. Het konijntje was weer helemaal beter. 'Zeg, Elwin en Sandra, komen jullie mee naar het land achter de heuvels ?' zei het konijntje, 'daar wonen wij.' Maar Sandra had het veel te druk met andere diertjes nu. Elwin wilde wel meegaan, want Elwin vond het erg belangrijk om te weten hoe konijntjes leefden. En zo ging de volgende dag Elwin met het konijntje mee. Het konijntje heette Stampertje. Na een lange reis waren de twee eindelijk in het land achter de heuvels gekomen. Hier woonde Stampertje dan, ergens in een konijnenhol. Het konijntje was zo sterk dat het Elwin wel op de rug kon dragen, en dat moest wel, want de gang van het konijnenhol was heel lang, en er lagen overal boomstronken waar Elwin over kon struikelen. Het konijntje huppelde er behendig overheen. 'Mijn vader en moeder zijn bankiers,' zei het konijntje. En toen ze bij het huisje van het konijntje aankwamen, stond er een klein loketje naast. Achter het loketje stond vader konijn. 'Wat mag het zijn,' zei vader konijn. Elwin begon te glimlachen. 'Ik heb maar heel weinig geld bij me,' zei Elwin. 'Oh, maar dat is helemaal niet erg,' zei vader konijn, 'want bij de konijnenbank kun je met weinig geld heel veel doen, en ook met andere dingen, zoals kledingstukken, voedsel, en zelfs oude rommel.' Elwin glimlachte diep. 'Ik heb nog wel een oud horloge dat het niet meer doet. Kan ik daar ook iets mee ?' Direkt boog vader konijn naar voren om het horloge te bekijken. 'Maar natuurlijk kun je daar wat mee doen, bij de konijnenbank, jazeker, heel veel zelfs. Als je nu bij ons een rekening opent, dan kun je gaan sparen, door gewoon met kleine dingen te beginnen. Daar kunnen wij dan heel veel mee doen, zodat jij er rente op mag krijgen. Rente is

eigenlijk de beloning die je krijgt voor het sparen. Dus als je nu een kapot horloge brengt, dan is het morgen een goede klok,' zei de konijn enthousiast. 'Is dat echt waar ?' vroeg Elwin ongelovig. 'Ja,' zei vader konijn, 'echt waar, en morgen zul je het zien.' Nou dat leek Elwin wel een hele goede manier om snel rijk te worden. Natuurlijk zou Elwin al die rijkdommen gaan gebruiken voor het dierenziekenhuis in de Drokelaar.

Elwin zou een tijdje bij de konijntjes logeren, dan zou hij ook kunnen leren over de konijnenbank. En ja hoor, de volgende ochtend toen Elwin naar het loket ging, stond

er een klok voor hem klaar. 'En als ik nu een schoen hier breng om te sparen ?' vroeg Elwin brutaal. Vader konijn glimlachte : 'Ja Elwin, dan heb je de volgende dag er nog een schoen bijgekregen, en niet zomaar schoenen zijn het dan, maar echte konijnenschoenen van de beste schoenmakers van het land.' Dat leek Elwin wel wat. En ja hoor, de volgende morgen stonden er twee konijnenschoenen voor hem klaar. Elwin begon er wel lol in te krijgen. Maar ook begon hij zich af te vragen wat nou precies het geheim van de konijnenbank was. Elwin zou hier heel makkelijk zo rijk als een koning kunnen worden, maar toch was er iets vreemds. De konijnen hier leken helemaal niet zo rijk. Hun huisjes stonden vol met oude spulletjes, en als ze kleertjes aanhadden, dan waren die oud en versleten, met scheuren.

Hoofdstuk 2. Elwin ontmoet Vlinderwater

Op een dag ging Elwin met de familie konijn naar de konijnenheuvel. Dan moesten ze eerst helemaal door het dal heen, en dan nog even een stukje door een bossig gebied. Eigenlijk waren het meerdere heuvels en zelfs met meertjes, maar het werd gewoon konijnenheuvel genoemd. Hier was het centrum van alle konijnenbanken, waar de konijnenbankiers elkaar eens in de tijd ontmoeten. De familie had er een bootje staan, waarmee ze vaak gingen varen op de meertjes. Vaak zaten er dan weer wat heuveltjes tussen die meertjes, of wat strandjes, of bosjes. De meertjes leken erg veel op elkaar. Er was een groot loket aan de ingang van de konijnenheuvel. In een groot apparaat moest je je naam zeggen, en waar je vandaan kwam. En als je dan even wachtte, dan zei het apparaat precies wat je gezegd had, maar dan met een piepstem. Elwin vond het wel grappig, en toen mocht hij doorlopen. Het was er erg druk. Veel konijntjes gingen hier op vakantie. Maar even later werd Elwin door een konijnenagent tegengehouden. 'Halt,' zei de agent. 'Jij bent geen konijn. Wat kom je hier doen ?' Maar toen vader konijn het zag en de agent uitleg gaf, mocht Elwin verder. Eerst moest vader konijn naar een vergadering van konijnenbankiers. Door een hoge deur moesten ze het gebouw in, en Elwin mocht ook mee. Het konijn dat de menigte begon toe te spreken had niet veel spannends te vertellen, en al gauw viel Elwin in slaap. Maar even later kwam er een ander konijn naar voren, en die had een wat hardere stem. 'Welkom, welkom, welkom,' zei het konijn, en begon toen een hele lange ledenlijst op te lezen. Elwin moest weer gapen, maar vond dat er soms wel erg grappige namen tussenzaten. Je zou zo maar heten : Meneer Dauwduwer, meneer Bramengemis, meneer Hoggelenbrood, meneer Hietjes, en nog wel een paar namen waar Elwin van moest glimlachen. En na de lange ledenlijst die wel uren leek te duren kwam er een mevrouw naar voren, ook een konijn, en zij begon te praten alsof

ze schooljuffrouw was. Zo kinderachtig dat Elwin er bijna van in de lach schoot. En toen moesten een aantal bankiers naar voren komen, omdat ze één of andere prijs hadden gewonnen. Wat waren die konijnenbankiers blij. Na een tijdje was het dan afgelopen, en iedereen moest weer het gebouw uit. Nu zouden ze dan naar het bootje gaan. Maar och, daar kwam Stampertje al aanlopen : 'Vader konijn, de boot is lek. Nu kunnen we niet varen.' Dat was wel jammer, want Elwin wilde de meertjes wel eens op. Maar toen kreeg Stampertje een ander idee : 'Laten we gaan zwemmen.' Er waren genoeg eilandjes en grondstroken tussen de meertjes waar ze naartoe konden zwemmen en waar ze konden uitrusten. Vader en moeder konijn zouden op bezoek gaan bij een konijntje dat een huisje had op de konijnenheuvel. Dat konijntje heette Ome André.

'Wat zijn de golven hier toch hoog,' dacht Elwin, toen hij met Stampertje aan het zwemmen was, en het water was lekker warm, en het was er niet diep. Ze zouden een lange tocht maken van eiland naar eiland, en ze hoopten aan de avond weer terug te zijn. Dan zouden ze net als vader en moeder konijn bij Ome André gaan logeren. Onderweg kwamen Elwin en Stampertje nog andere konijntjes tegen die ook een tocht aan het maken waren, en ze besloten met hen mee te gaan. Het waren allemaal kindertjes van konijnenbankiers, en sommigen hadden wat vriendjes meegenomen. Op het eerste eilandje vonden ze een oud schip, dat nog helemaal goed was, en ze besloten met het schip verder te gaan. Er zat dan wel geen zeiltje op het schip, maar ze konden natuurlijk wel peddelen. Zo konden ze rustig naar het volgende eilandje peddelen. Op het tweede eilandje gingen ze wat langer uitrusten, want ze waren wel moe geworden van het peddelen. De zon begon al onder te gaan, maar Elwin wilde graag verder, en ook de konijntjes vonden dat een goed plan. Wat was het water toch prachtig, en hier waren de golven niet zo hoog. Het was hier erg rustig. Onderweg kwamen ze wat dolfijntjes tegen, en die begonnen de boot voort te duwen. Op het derde eiland waren wat hutjes, en ze besloten om hier in de nacht te slapen. Het was inmiddels al een beetje donker geworden. Ook stond er in één van de hutjes een harige gitaar. De gitaar leek wel gemaakt van kokosnoten. En Elwin begon de gitaar te bespelen, terwijl een paar konijntjes een kampvuur probeerden te maken. Ook Stampertje wilde wel eens op de gitaar spelen, en daarna een ander konijntje. Maar na een tijdje waren ze allemaal zo moe, dat ze in de hutjes gingen slapen. Midden in de nacht werd Elwin wakker. De konijntjes lagen lekker te slapen. En Elwin dacht : 'Weet je wat ? Ik ga naar het volgende eiland zwemmen. Eens kijken wat daar te beleven valt.' En zo ging Elwin diep in de nacht op naar het vierde eiland, dat als een langwerpige grondstrook was. Er groeide hier niet veel, en vanaf hier kon Elwin niets anders zien dan zee, zee en nog eens zee. Zou dit dan eindelijk de konijnenzee zijn ?

Plotseling zag Elwin wat dolfijntjes voor hem verschijnen. Ze kwamen met hun

hoofdjes boven het water uit. 'Zeg Elwin,' zeiden de dolfijntjes, 'zullen we jou over de konijnenzee brengen ?' Nou, dat leek Elwin wel wat. 'Maar waar kom ik dan terecht over de konijnenzee,' vroeg Elwin aan zijn dolfijnenvriendjes. 'Dat zul je nog wel zien,' zeiden de dolfijntjes. En toen stapte Elwin weer in het water en legde zijn ene arm om de ene dolfijn en de andere om de andere dolfijn, en zo ging het allemaal erg snel. De zee was hier nog wel warmer dan de meertjes, en wat rook de zee lekker. Alles rook naar shampoo en zee-parfum. Tegen het begin van de morgen begon Elwin heel in de verte een eilandje te zien. Terwijl ze steeds dichterbij kwamen, zag Elwin daar konijntjes dansen. Ze hadden rieten rokjes aan, en rookten pijpen. Elwin glimlachte. Wat waren dat een malle konijnen, zeg. Maar toen hij op het eiland aankwam, renden ze allemaal weg. Ze hadden hun rieten rokjes en pijpen verloren. 'Kom maar, konijntjes,' zei Elwin zacht, 'ik zal jullie echt geen kwaad doen.' Maar hoe Elwin ook zocht op het eiland, hij kon ze niet terugvinden. Maar daar in de verte zag hij ze ineens zwemmen. En er was ook weer een eilandje achter hen waar ze naartoe gingen. Elwin besloot naar het volgende eiland te gaan, maar dat leek langer te duren dan Elwin dacht. Op een gegeven moment was Elwin zo moe geworden, dat hij niet meer verder kon. En zijn dolfijnenvriendjes waren ook nergens meer te zien, en het was hier zo diep. Gelukkig was het water hier wel warm. Was Elwin maar niet zo dom geweest om achter die konijntjes aan te gaan, en het eiland was nog steeds zo ver weg. Het leek wel alsof Elwin maar niet vooruit kwam, en soms leek het wel alsof Elwin alleen maar achteruit ging, en alsof het eiland steeds verderweg kwam te liggen. Misschien was het wel een drijvend eiland. Plotseling hoorde Elwin geluid. Het was een groot schip wat er aankwam. Elwin begon te zwaaien en te roepen, en al snel werd Elwin aan boord gehesen. Het was een groot schip, als een cruise-schip, en er waren hier veel konijnen. Elwin mocht direkt bij de kapitein in zijn kamer komen, en Elwin moest zijn verhaal vertellen. Toen Elwin het had over de konijntjes met de rokjes en de pijpjes, en over het eiland dat steeds verderweg leek te zijn, moest de kapitein wel erg lachen. 'Ja, Elwin, dat is inderdaad een drijvend eiland, en die konijntjes die daar wonen zijn heel erg gevaarlijk.' Daar schrok Elwin wel even van. De kapitein zei dat Elwin erg geluk had gehad, want anders zou Elwin voor altijd achter dat drijvend en bewegend eiland aanzwemmen.

Op het cruise-schip waren hele aardige konijnen, net als de kapitein. En Elwin kon natuurlijk erg veel van zijn verhalen vertellen, en de konijntjes vonden het allemaal prachtig. Op een avond vroeg de kapitein of Elwin in de amusements-zaal wat verhaaltjes wilde vertellen. Dan zou Elwin daarvoor een mooie roze microfoon in zijn handjes krijgen. Dat was wel een hele vreemde microfoon, want je kon er ook uit drinken. Als Elwin begon te praten, dan begon het sap in de microfoon te bewegen, en dan had Elwin een hele prachtige stem. In het zaaltje stonden veel stoeltjes en aan de zijkanten waren wat kleine plantsoentjes achter lage muurtjes, met watervalletjes.

Er zat een groot raam in het plafond, waardoor de zon naar binnen kon schijnen. Na afloop kwam er een konijntje op Elwin af. 'Zeg, Elwin,' zei het konijntje. 'Dat waren toch wel erg prachtige verhaaltjes. Kom je bij me op bezoek ? Ik heb een heleboel boeken met konijnenverhalen op mijn kamer.' En zo ging Elwin met het konijntje mee. Het konijntje heette Vlinderwater, en had inderdaad een heleboel boeken met konijnenverhalen. Direkt begon Elwin te lezen. 'Je mag er wel een paar meenemen naar je eigen kamer, hoor, Elwin,' zei Vlinderwater. 'En als je ze leuk vind mag je ze houden.' En zo koos Elwin drie boeken met konijnenverhalen uit, en ging naar z'n eigen kamertje. Dat was niet zo'n groot kamertje, maar hij had in ieder geval een bed,

een tafeltje, een stoeltje, en nog wat andere dingen. Elwin begon direkt te lezen. Geschreven door Vlinderwater, stond er op alle drie de boeken geschreven.

Hoofdstuk 3. Bij Vlinderwater thuis

Na een tijdje was het schip op de bestemming gekomen, en ook Elwin moest van boord af. Er zou voorlopig niet meer gevaren worden op het schip, want het schip moest eerst naar de scheepswerf voor onderhoud, en het schip moest schoongemaakt worden. Waar Elwin terechtgekomen was wist Elwin niet. En waar Elwin naartoe moest wist hij ook niet. Gelukkig kwam Vlinderwater op Elwin af. Elwin mocht wel met Vlinderwater mee. Vlinderwater had een huisje ergens aan de rand van een meertje verderop. Het huisje leek wel een beetje op het huisje van Ome André, wat Elwin gezien had in de verte. Elwin moest direkt weer even aan Stampertje denken, en aan de andere vriendelijke konijnen. Maar Vlinderwater was ook een erg vriendelijk konijntje. Vlinderwater had veel boekenkasten door het huis staan. Het konijntje had zelf erg veel boeken geschreven, wel meer dan dertig, en ze had ook heel veel boeken van andere konijnenschrijvers en schrijfsters. Vlinderwater was verzot op lezen. Dat kon het konijntje wel de hele dag door doen. Het konijntje kon er geen genoeg van krijgen. Ook kon het konijntje erg prachtig schilderen. Vlinderwater had een kamer apart waar Vlinderwater dat deed, en aan de muur hingen prachtige schilderijen van het konijntje, die het konijntje zelf geschilderd had. Elwin wist niet zo goed wat hij moest zeggen. Eigenlijk wilde Elwin weer terug naar Stampertje en zijn familie. Hij was hier zo ver weg. Maar aan de andere kant had Elwin zin om veel konijnenboeken te lezen, en dat kon hij hier. Elwin besloot te blijven. Van het konijntje mocht Elwin een kamer uitkiezen die nog leeg stond, en daar kon Elwin dan blijven. En zo ging Elwin dan verder met het lezen van de konijnenboeken.

Na een tijdje had Elwin zoveel konijnenboeken gelezen, dat hij voorlopig alleen nog maar wilde zwemmen. Elwin bedankte Vlinderwater, en zou zijn lange reis terug naar het huis van Ome André maken, want daar was de familie van Stampertje ook nog. Vlinderwater drukte hem op het hart om op te passen voor de konijntjes van het drijvende eiland, en liet Elwin ten slotte gaan. Elwin was op weg naar de zee. Hij zou de lange reis terug gaan maken. Het water was lekker warm, en Elwin gleed voorzichtig in het water en begon te zwemmen. Na een lange tijd zwemmen zag Elwin een eiland in de verte. Zou dit een echt eiland zijn, of weer het drijvende eiland, wat bewoog ? Elwin wist het niet, maar zou er snel achterkomen. Na een tijdje was Elwin op het strand van het eiland aangekomen. Elwin rolde even door het zand. Eindelijk vaste grond. Maar al gauw kreeg Elwin in de gaten dat het eiland begon te bewegen. Was het dan toch het drijvende eiland ? Wat moest Elwin nu doen. Ze hadden Elwin hiervoor gewaarschuwd, en misschien zou het eiland naar een hele gevaarlijk plek toegaan. Bibberend rende Elwin weer terug in de zee, maar ineens zag

Elwin zulke enge vissen onderwater dat Elwin maar weer snel veiligheid zocht op het eiland. Nu was Elwin in de val gelopen. En daar kwamen de konijntjes aanlopen in hun rieten rokjes en met hun pijpjes. Ze waren ineens helemaal niet meer bang en pakten Elwin vast. 'Help, help,' begon Elwin te roepen. Maar er was niemand om Elwin te helpen. Vlug trokken ze Elwin mee, verder op het eiland. Daar stonden wat hutjes, en daar lagen en stonden ook wat doodshoofden. 'Als het maar geen kannibalen zijn,' dacht Elwin bij zichzelf. Maar daar werd ineens al een grote ketel naar voren geduwd, en Elwin wist dat zijn laatste uurtje was geslagen. 'Sapperdekriekels,' dacht Elwin, 'hoe kom ik hier uit ?' Snel duwden ze Elwin naar de ketel en trokken hem erin. Zouden deze konijnen echt kabouters eten ? 'Ik smaak heel vies,' zei Elwin, 'en je wordt er groen van.' Maar wat Elwin ook probeerde, de konijntjes gingen gewoon door. Maar na een tijdje trokken ze Elwin weer uit de ketel. In de verte kwam het opperhoofd van deze wilde konijnen aanlopen. Hij had twee veren tussen zijn oren, en de grootste pijp van allemaal. Ineens klom het opperhoofd in de ketel, en begon flink te stampen. Toen ineens verdween hij door de grond. En ook andere konijntjes klommen in de ketel en verdwenen door de grond. Zou het dan maar gewoon een tunnel zijn ?

Ook Elwin ging uiteindelijk maar weer in de ketel staan, en kwam onder de grond terecht. Dus deze konijntjes waren helemaal geen kabouter-eters ? Nu begon het Elwin een beetje te dagen. Ze wilden hem hun woningen onder de grond laten zien. Er waren onder de grond allerlei grappige huisjes, en de konijntjes deden ineens heel vriendelijk tegen hem. 'Welkom, Elwin,' zei het opperhoofd. 'wij zullen jou wel weer naar huis brengen. Het drijvende eiland zal nu op weg gaan tot vlakbij het huis van Ome André.' Elwin glimlachte : 'Oh, dus u kent Ome André ook ?' Het opperhoofd nam een teugje van zijn pijp, en sprak : 'Maar natuurlijk kennen wij Ome André. Hij heeft immers het drijvende eiland gebouwd.' Nou, dat vond die Elwin wel erg knap van Ome André. En na een tijdje was het dan zo ver. Elwin kon weer van het drijvende eiland af, en zag het huisje van Ome André al in de verte staan. 'Bedankt lieve konijntjes,' zei Elwin, en liep met grote passen op het huis van Ome André af. Stampertje was blij om Elwin weer eens te zien, en ook vader en moeder konijn, en natuurlijk Ome André.

Hoofdstuk 4. Elwin in Konijnistan

Ome André was een erg vrolijk konijntje. Ome André had ook zulke harige gitaren in zijn huis staan, die leken alsof ze van kokosnoten gemaakt waren. Maar Ome André speelde er nooit op. Ome André was verder een erg rustig konijntje. Ook Ome André had veel konijnenboeken in zijn huisje staan, zelfs boeken die door het konijntje Vlinderwater waren geschreven.

Ome André zei dat 's nachts soms wel eens een gouden vogel kwam, die soms wel

eens konijntjes meenam tot ver over de konijnenzeeen. Eigenlijk zou Elwin wel eens een ritje met die vogel maken. Want Elwin was alleen nog maar over de eerste konijnenzee gekomen. Ome André vertelde dat er wel honderden konijnenzeeen achter elkaar lagen met telkens weer landen er tussen.

Op een nacht zou Elwin wel eens willen kijken of die gouden vogel ook zou komen. Het stormde buiten, en iedereen sliep al. De golven van het meer waren erg hoog. En na een tijdje wachten kwam de gouden vogel er inderdaad aan. Maar Elwin hoefde zelf niet naar hem toe te gaan. De gouden vogel kwam direkt als een speer op Elwin af. En dat ging zo snel, en zag er zo gevaarlijk uit, dat Elwin het op een lopen zette. Toen greep die vogel Elwin zomaar in de kraag. Die vogel was natuurlijk veel sneller dan Elwin, en tilde hem op, hoog in de lucht. Elwin schrok daar natuurlijk erg van, vooral toen de vogel over het woeste meer ging vliegen. 'Klim maar op m'n rug, Elwin,' zei de vogel ineens vriendelijk, 'dan breng ik je over de konijnenzeeen.' En toen klom Elwin maar naar boven, en kwam op de rug van de vogel terecht. Na een hele lange tijd vliegen, over vele zeeen heen, kwam Elwin uiteindelijk weer op een strandje terecht. De vogel was al snel weer verdwenen. Elwin zag tegen de rotsen een trap staan, en klom naar boven. Daar kwam hij in een soort halletje terecht. Hier stond een tafeltje, en er was ook een loketje. Er stond een konijn achter. 'Heb je nog iets om te sparen ?' vroeg het konijntje. Elwin had nog wel een handschoen. De andere was hij tijdens de reis kwijtgeraakt. 'Morgen zijn het konijnenhandschoenen,' zei het konijntje. Dat wilde Elwin wel geloven. Zoiets had hij al eens eerder meegemaakt. Elwin besloot bij het konijntje te logeren. Het konijntje heette blauwhelmpje, omdat hij een blauwe vlek op zijn hoofdje had. De volgende ochtend kreeg Elwin zijn konijnenhandschoenen. 'Welkom in Konijnistan,' zei het konijntje. Elwin glimlachte. In Konijnistan waren veel trams en in de lucht zweefden enorme konijnenballonnen waar je in kon. In die ballonnen waren een heleboel trappetjes, en glijbanen. Elwin vond het geweldig. Elwin dacht nog wel veel over Stampertje en zijn familie, maar hij wilde eigenlijk niet meer terug. Steeds meer kreeg Elwin het naar zijn zin in Konijnistan. Het konijntje waar Elwin logeerde leek erg veel op Stampertje. Blauwhelmpje had ook een oom André, en die leek ook erg veel op de oom André van Stampertje, en ze hadden hier zelfs een konijnenheuvel. Elwin dacht : 'Als ze hier nu ook een de Drokelaar hebben, dan ga ik helemaal nooit meer terug.' Maar dat hadden ze helaas niet. En ook al had Elwin het hier erg naar z'n zin, hij mocht hier niet te lang blijven. Dat vonden de konijntjes niet goed. Op een dag kwam de gouden vogel Elwin ophalen, en Elwin zou weer naar huis gaan. Elwin was zo boos, dat hij geen afscheid nam van Blauwhelmpje. Ook zei hij gedurende de reis niks tegen de gouden vogel. Elwin wilde zo snel mogelijk weer naar Sandra toe. 'Breng me naar de Drokelaar,' zei Elwin nors tegen de vogel, toen ze bijna bij het huis van Ome André waren. En dat deed de vogel. Vlakbij Elwin's huis aangekomen liet

de vogel de boze Elwin in de bosjes vallen, en vloog direkt weg.

Binnengekomen zat Sandra op de bank. Toen Sandra Elwin zag vloog ze hem direkt in de armen. 'Ik heb het gehad met die domme konijnen,' schreeuwde Elwin. Sandra probeerde Elwin direkt te troosten. 'Wat is er dan gebeurd, Elwin?' vroeg ze. 'Ze hebben me weggestuurd,' zei Elwin, terwijl er dikke tranen over zijn wangen liepen. 'Nou, heb ik ooit een konijntje hier weggestuurd ?' vroeg Elwin aan Sandra. 'Nee,' zei Sandra lief, 'nog nooit, en dat zou jij ook nooit doen.' Elwin ging zitten. Opeens ging de telefoon. Het was Ome André. Hij had het hele verhaal van de gouden vogel

gehoord. 'Ach, Elwin,' zei Ome André, 'neem het de konijntjes van Konijnistan niet te kwalijk. Ze hebben een moeilijke tijd nu hun koningin is doodgegaan. Ze zijn veel te bang dat een vreemdeling als jij het land zou gaan besturen. Vroeger is dat eens gebeurd, en dat is de ergste periode uit de geschiedenis van Konijnistan.' Toen Elwin dat hoorde kreeg hij wel heel veel medelijden met die konijntjes. Ze waren dus verdrietig en veel te bang voor Elwin. Toch waren ze in de tijd dat hij daar was erg aardig voor hem. Elwin besloot hen een brief te schrijven. De gouden vogel zou er wel voor zorgen dat die brief zou aankomen. In die brief schreef Elwin:

Lieve konijntjes van Konijnistan, ik vind het heel erg dat jullie koningin is doodgegaan, en als ik jullie kan helpen, dan hoeven jullie alleen maar even te schrijven, en dan kom ik. Ik beloof hierbij dat ik niet zal komen om de plaats van jullie koningin in te nemen. Wel kan ik jullie helpen bij het zoeken naar een goede koning of koningin van jullie eigen land, die jullie vertrouwen. Ik vind het erg naar voor jullie dat jullie vroeger eens zo'n nare tijd hebben meegemaakt toen een vreemdeling jullie land bestuurde. Jullie mogen mij alles daarover vertellen. Ik zal luisteren, met alle lieve groeten van Elwin, en een kusje van Sandra.

En zo bracht de gouden vogel dit briefje naar Konijnistan. Allereerst naar Blauwhelmpje, die Elwin het beste kende. Maar Elwin kreeg geen antwoord. Maanden en maanden gingen voorbij, en langzaamaan begon Elwin de moed op te geven. 'Misschien zijn ze nog steeds erg bang voor me, of boos,' dacht Elwin bij zichzelf. Elwin probeerde alles maar te vergeten. Hij had in ieder geval al het beste gedaan. Maar helemaal vergeten kon hij het niet, want diep in zijn hartje hield Elwin natuurlijk zoveel van de konijntjes uit Konijnistan, en had hij daar zo'n goede tijd gehad. Nog steeds zou hij ze graag willen helpen. Maar op een dag kwam er een konijntje bij Elwin langs. Het was Stampertje. Binnengekomen kreeg Stampertje direkt wat frambozensap van Sandra. Elwin was erg blij hem te zien, en nam hem in zijn armpjes. Stampertje had een fles meegenomen, met een briefje erin. Deze was aangespoeld vlakbij het huis van Ome André. Ome André had het gevonden. Elwin deed de kurk uit de fles en haalde het briefje eruit. Het was een brief van de konijntjes uit Konijnistan :

Lieve Elwin en Sandra, dank jullie wel voor de mooie brief waar wij heel blij mee zijn. Er is nog iets naars gebeurd en dat is ook de reden waarom jullie deze brief laat of nooit zullen krijgen. Onze lieve gouden vogel is spoorloos verdwenen. Wij vragen jullie om hulp. Alle lieve groetjes en een kusje van de konijntjes van Konijnistan. Kom snel.

Elwin's hartje begon in zijn keeltje te kloppen. Hoe moest hij nu snel in Konijnistan komen, dat achter honderden konijnenzeeen lag, nu de gouden vogel spoorloos verdwenen was ? Ook Stampertje wist het niet. Maar misschien dat Ome André wel

raad wist. Met het briefje in zijn jaszakje zou Elwin weer op reis gaan, na nog even wat lekkere frambozensap gedronken te hebben. 'Dag lieve Elwin en Stampertje,' zei Sandra toen ze hen uitzwaaide. 'Pas goed op jezelf en op elkaar.' Toen ze uiteindelijk bij Ome André waren aangekomen, was er volgens Ome André maar één oplossing, en dat was het drijvende eiland. Ome Andre zei dat de konijntjes van het drijvende eiland ook een ketel hadden waar trappers van een soort fietsje inzitten. Als Elwin dan daarin zou gaan fietsen, dan zou het eiland opstijgen, en dan kan hij sturen met de rand van de ketel. Het zou niet zo snel gaan als de gouden vogel, maar zo zouden ze toch aardig snel in Konijnistan kunnen komen. Zo gezegd zo gedaan. Gelukkig was het drijvende eiland dicht in de buurt en na het verhaal aan de konijntjes van het drijvende eiland te hebben verteld, mocht Elwin in de fiets-ketel zitten. Als Elwin moe werd zou een ander konijntje het van hem overnemen, en na niet al te lange tijd waren ze in Konijnistan. Blauwhelmpje stond Elwin al op te wachten en was erg blij Elwin te zien. Het huisje van Blauwhelmpje was vol met andere konijntjes. Eén van de konijntjes begon te vertellen over de vreemde koning die ze vroeger hadden. Die koning was ook een soort kabouter, en had de konijntjes eens geholpen. Maar toen hij koning was geworden verdwenen er telkens konijntjes. Later kwamen de konijntjes erachter dat de verdwenen konijntjes door de koning waren verkocht aan reuzen. De konijntjes werden vervoerd in grote schepen over de zee tussen Konijnistan en het reuzenland. Toen hebben ze met z'n allen die koning verjaagd.' Elwin schrok wel een beetje van het verhaal. 'Hebben jullie de verdwenen konijnen ooit teruggevonden ?' vroeg Elwin. De konijntjes bogen hun hoofd. 'Nee,' zei een ander konijntje, 'die worden te goed bewaakt in het reuzenland over de zee.' Toen werd Elwin wel een beetje boos op die koning en die reuzen : 'Weet je wat ?' zei Elwin. 'Ik ga met het drijvende eiland de zee over naar dat reuzenland, samen met de wilde konijnen en hun opperhoofd, en dan zullen wij er wel voor zorgen dat jullie alle verdwenen konijntjes weer terugkrijgen. En ik vermoed dat de gouden vogel daar ook ergens moet wezen, want die kan niet zomaar ineens verdwenen zijn.' En zo gebeurde het. Het opperhoofd van het drijvende eiland was voor niemand bang, en zou die reuzen wel eens even een lesje leren. En zo ging het drijvende eiland de grote zee achter Konijnistan op. Het was een lange, lange reis, maar na een tijdje begonnen ze wat reuzenschepen te zien. En enkele reuzen kregen het eiland in de gaten. 'Kijk nou,' riep er één, 'een eiland ? Kom laten we kijken of we daar nog wat konijnen kunnen vinden.' En toen sprongen er twee reuzen in het water om naar het eiland te zwemmen, maar het eiland begon natuurlijk weg te schuiven, en de reuzen werden na een tijdje erg moe. 'Krijg nou wat,' galmde de eerste reus, 'het lijkt wel alsof we niet vooruit komen. We komen geen steek vooruit.' En ook de andere reus begon flink te jammeren. En op een gegeven moment was zelfs hun schip helemaal uit zicht. Toen ging ineens het eiland zo snel, en begon langzaam weer in de buurt van het schip te

komen, terwijl de reuzen nu ook het eiland uit zicht hadden verloren. 'Zo, die hebben hun lesje wel gehad,' dacht Elwin, 'terwijl het reuzenschip op het eiland aankwam.' En dat ging met zo'n vaart, dat het schip omviel en tegen wat rotsen terecht kwam. De andere reuzen van het schip waren buiten westen geraakt. Snel haalden de konijntjes de waardevolle spullen uit het schip, en toen ging het eiland iets onder water, zodat het schip weer in de zee terecht kwam, en toen vertrok het drijvende eiland weer. Na een tijdje kwamen ze eindelijk op de reuzenkade aan. Het was inmiddels nacht geworden. De konijntjes wisten precies waar de verdwenen konijntjes waren. Het eiland steeg op en ging richting het gebouw waar de konijntjes in kooitjes waren gestopt. Dit wisten ze, omdat de gouden vogel hen dat had verteld.

Het eiland stopte vlakbij een grote fabriekspijp. Snel gooide het opperhoofd een touw naar beneden, wat goed vastzat aan een boom van het eiland. En daarover gingen de wilde konijnen en Elwin naar beneden. Al snel kwamen ze in een ruimte terecht waar de verdwenen konijntjes in kooitjes zaten, en er was ook een kooi bij waar de gouden vogel in zat. 'Vlug,' fluisterde de gouden vogel, maar verder kon hij niet komen, want een grote deur ging open, en het licht ging aan. Het was een reus van de bewaking. Langzaam liep hij langs alle kooien, terwijl Elwin en de wilde konijntjes zich hadden verstopt achter een pilaar. Na een paar minuten liep hij weer weg, en ging het licht uit. En weer sprak de vogel : 'Vlug, neem onze kooien mee, want de sleutel kun je nu toch niet krijgen. Die wordt bewaakt door de ...' Maar verder kon de vogel niet komen, want weer hoorden ze voetstappen, maar ditkeer kwam er niemand binnen. De konijntjes deden wat de vogel had gezegd en droegen één voor één de kooitjes uit de ruimte, door een andere deur, waardoor ze bij het touw van de tunnel terecht konden komen. Eén voor één werden de kooitjes aan het touw vastgemaakt, en het opperhoofd trok ze met een paar andere wilde konijnen naar boven. Elwin hield zijn hart vast. Als dat maar goed zou gaan. Ineens hoorden ze gestommel. Een deur ging open, en daar stond een reus in de deuropening. 'Wat is dat hier,' brulde hij luid, 'zijn daar indringers.' En langzaam stapte hij dichterbij, terwijl een schaduw op Elwin viel. Snel rende Elwin terug in de zaal met de kooien. De kooi van de vogel stond er nog, die heel erg groot en zwaar was, en nog wat andere kooien van grotere konijnen. Direkt drukte de reus het alarm in, en sirenes begonnen af te gaan. Elwin had zich achter een pilaar verstopt en vroeg zich af waar de anderen waren. De reus was weer verdwenen, maar Elwin wist dat dat niet voor lang zou zijn. Spoedig zou het hier vol zijn met reuzen. 'Vlug,' riep Elwin naar de vogel, 'vertel me waar ik de sleutel van jullie kooien kan vinden.' De vogel begon te wapperen met z'n vleugels en zei : 'De sleutel wordt bewaakt door de koning van dit reuzenland, dat is die kabouter die ook koning geweest is van Konijnistan en die ons allemaal in kooien heeft gezet. Elwin, ga nu snel, anders ben je er bij.' En Elwin zette het op een rennen. Snel kwam hij weer in het halletje waar het touw hing, en klom naar boven. Gelukkig hadden ze al

veel konijnen uit het gebouw met de fabriekspijp kunnen krijgen, maar zonder die sleutel konden ze niet uit hun kooien. En de andere konijnen en de vogel waren nog steeds in gevaar. Toen Elwin weer op het eiland zat, vertrokken ze direkt naar het paleis van de koning. Maar overal loeiden er sirenes, en door grote luidsprekers werd er geroepen : 'Konijnen ontsnapt, konijnen ontsnapt. Hoge beloningen voor de vinders.' Het koninklijke paleis stond op een klein eilandje omgeven door riviertjes en meertjes. Het drijvende eiland ging er met spoed op af.

In de tuin voor het koninklijke paleis stond de koning. Maar Elwin herkende hem direkt. Het was een oude bankier uit de Drokelaar die op een dag spoorloos verdwenen was. Hier is hij dus terecht gekomen. Het kon niet erger. 'Zo, Kabouter Vingerhoed,' riep Elwin. 'Geef mij nu maar eens snel die sleutel die je bewaakt, anders zal ik je in heel de Drokelaar eens te schande zetten.'

'Ach, klets niet,' riep de koning ongeinteresseerd. 'Wat kan mij dat hele de Drokelaar nu schelen. Ik ben nu koning van dit reuzenland, en dat houdt me meer bezig, als ik eerlijk mag zijn.' Maar toen werd Elwin toch wel erg kwaad. 'Als ik het de koning van de Drokelaar vertel, dan zul je opgepakt worden.' Maar Kabouter Vingerhoed begon hem toen heel erg uit te lachen : 'Wacht maar. Eens kom ik terug naar de Drokelaar, en dan zal ik de koning eens oppakken. Wat kunnen jullie beginnen tegen reuzen ?' En toen sprongen de wilde konijnen van het drijvende eiland af, en renden op de koning af. 'Bewakers !' riep de koning, en direkt kwamen er twee reuzen uit het koninklijke paleis rennen. 'Zeg, ruim deze nietsnuttige lieden eens even snel op. Dump ze maar in de koninklijke kooien,' zei de koning deftig. Maar toen kwam het drijvende eiland wat nog steeds in de lucht zweefde in actie, en binnen een paar seconden lagen de reuzen op de grond. 'Oh, gaan we het spelletje zo spelen ?' giechelde de koning. En ineens vloog de klokkentoren van het paleis op het eiland af, en brak er een stuk af. Toen werd het opperhoofd ineens erg boos, en riep : 'Okay, koning, als bankier bent u natuurlijk geinteresseerd in geld. U bent ook niet zo geinteresseerd in koning zijn, maar omdat u er zoveel geld mee verdient, bent u het graag. Ik geloof ook niet dat u zo geinteresseerd in konijnen bent, maar omdat u veel geld krijgt om ze te bewaken, doet u dat graag. Hoeveel geld wilt u hebben om de laatste konijnen en de vogel weer los te laten. ?'

De koning begon te lachen, en sprak deftig : 'Ja, dat heb je goed gezien. Ze hebben mij eenentwintig reuzenbiljetten gegeven voor het bewaken van de kooiensleutel. Om uw vrienden terug te krijgen zult u mij dus meer geld moeten bieden dan de reuzen hebben gedaan. Maar, beste heren, omdat ik alleen maar koning kon worden door de kooiensleutel te dragen en daardoor ook nog tachtig reuzenbiljetten erbij zou krijgen, zult u mij dus meer dan honderdenéén reuzenbiljetten moeten schenken.' Elwin werd rood van woede, en schreeuwde : 'geldwolf !' Maar plotseling bedacht hij dat ze nog

heel veel reuzenschatten van het reuzenschip op het eiland hadden liggen. Het bedrag was zo snel betaald, en snel daarna werden de laatste konijnen en de vogel losgelaten. Snel vertrok de koning met het geld in z'n helicoptertje. Hij wist dat hij nu snel reuzenland moest verlaten, anders zouden de reuzen erachter komen. En Elwin wist dat ze zelf nu ook snel weer terug moesten naar Konijnistan. Maar dat kon wel eens tot gevolg hebben, dat de reuzen naar Konijnistan zouden gaan. Nee, Elwin had een beter plan, nu hij de sleutel van de kooien had. Hij wist dat de reuzen erg veel van konijnen hielden, omdat die zo zacht waren, en ze hielden ook van de gouden vogel, omdat die van goud was, maar ze beseften niet dat de konijntjes en de vogel het niet

leuk vonden in de kooi. Zo dom waren ze eigenlijk. En Elwin wist dat hij met geen mogelijkheid dat aan de reuzen zou kunnen duidelijk maken, want alles waar ze dol op waren moest nu eenmaal in kooien, omdat ze veel te bang waren dat iemand het van ze af zou pakken, of dat de konijnen zelf zouden weglopen. Eigenlijk konden de reuzen niet zonder konijnen, en niet zonder goud. Daar zouden ze ziek van worden. Gelukkig waren de reuzen zo dom dat wanneer er speelgoedkonijntjes en een gouden vogel van speelgoed in de kooien zouden zitten, dan zouden ze het verschil niet merken. Dat had de gouden vogel aan Elwin verteld. En zo gebeurde het. Niet lang daarna waren alle kooien gevuld met speelgoedkonijntjes en één kooi met een speelgoedvogel van nepgoud. En toen de reuzen, die erg traag en langzaam waren, in de kooienruimte kwamen om te kijken waarom het alarm eigenlijk was afgegaan, was er niets aan de hand. En ze vroegen aan de reus die het alarm had ingedrukt waarom hij dat eigenlijk had gedaan. Ach, hij had maar gedroomd, dachten ze. En zo kon het drijvende eiland veilig reuzenland weer verlaten, om op weg naar Konijnistan te gaan.

Hoofdstuk 5. Elwin en de Konijnenfee

De konijntjes waren natuurlijk erg blij hun vriendjes na zo'n lange tijd weer terug te zien. En natuurlijk waren ze heel blij dat de gouden vogel weer terug was. Niet al te lang daarna werd er een koning uitgekozen, en dat werd degene die het langste in een kooi had gezeten, want die zou zoiets natuurlijk nooit bij een ander konijntje doen. Maar natuurlijk moest het een konijntje zijn dat niet verzot was op geld, want anders zou het mis kunnen gaan. Er waren natuurlijk wel dingen die veel belangrijker waren dan geld, ...konijnen bijvoorbeeld. En daarom waren de konijnenbankiers eigenlijk nooit zoveel met geld bezig, maar meer met andere dingen.

Elwin besloot om nog even in Konijnistan te blijven, en dan weer terug te gaan om de rug van de gouden vogel. Inmiddels waren die twee dikke vriendjes geworden. De gouden vogel zou hem naar de konijnenheuvel brengen waar aan het meer ballonnenwedstrijden werden gehouden. De bankiers hadden reusachtige ballonnen meegenomen die als reuzenvliegers waren. De meeste ballonnen waren als vogels die dag, en in die ballonnen kon je ook trappenlopen en glijden, net zoals in Konijnistan. De vader van Stampertje was er ook bij. Ze hadden briefjes geschreven en zelfs hele boeken, die onderaan de ballonnen hingen. Na een tijdje zouden ze de ballonnen loslaten, en dan hoopten ze dat hun ballon tot in de landen van de reuzenkonijnen zouden komen, ver achter het reuzenland en de konijnenzeeen. Het konijn van de balon die het verst zou komen zou dan een grote prijs winnen. Natuurlijk moest zo'n ballon dan wel door een reuzenkonijn gevonden worden, en dat reuzenkonijn moest dan een briefje terugsturen, met de ballon. En die dag zouden de konijnenbankiers die naar reuzenkonijnenland wilden verhuizen met de ballon meegaan. Maar zij mochten

niet met de ballon weer terugkomen, want dan zou het niet geldig zijn. Alleen het konijn van de verstgekomen ballon zou een prijs krijgen als die leeg terug zou komen, met een briefje van een reuzenkonijn eraan. Alle briefjes zouden terechtkomen in het museum van de konijnenbankiers op de konijnenheuvel. En alhoewel Elwin een grote reis had gemaakt, zou hij graag wel meewillen in zo'n ballon, en dan helemaal naar reuzenkonijnenland, nog wel veel verder dan het reuzenland waar hij was geweest. En in dat reuzenkonijnenland woonden heus niet allemaal reuzenkonijnen, hoor. Er woonden daar veel konijnenbankiers die ooit eens met zo'n ballon daar naartoe verhuisd waren. Dat deden ze al vele eeuwen lang.

Elwin mocht een ballon uitkiezen waarmee hij zou reizen. Hij koos voor een vogelballon die wel een beetje op de gouden vogel leek. Na een lange reis in de ballon kwam Elwin uiteindelijk boven reuzenkonijnenland. De zeeen waren hier weer iets warmer, en al gauw was het meer een landschap met veel meertjes, zoals op de konijnenheuvel. Maar Elwin zag nog geen reuzenkonijnen, wel zag hij hier en daar wat konijntjes zwemmen, en herinnerde zich de zwemtocht die hij eens maakte met zoveel konijnen. Elwin nam zijn parachute en sprong uit de ballon. Na een tijdje lag Elwin in het warme water. Direkt zwommen er een paar konijnen op hem af. 'Zijn hier ook reuzenkonijnen ?' vroeg Elwin. 'Nee joh,' zeiden de konijnen. 'Het heet dan wel reuzenkonijnenland, maar dat is omdat er hier zoveel grote konijnenballonnen in de lucht hangen, waar wij in wonen.' In de verte was iets waarvan ze zeiden dat het een ballonnenstad was. Dat wilde Elwin wel eens van dichtbij meemaken. En na een lange tijd zwemmen kwamen ze eindelijk aan bij het eerste ballonnenstadje. Verderop zouden de ballonnen steeds groter zijn, en zouden er veel minder konijnen wonen, maar hier was het nogal dichtbevolkt. De konijnen leefden hier dicht op elkaar. Konijnen die wat ouder waren zouden in de mogelijkheid zijn om hun eigen reuzenballon te hebben en daarmee reizen te maken. Die ballonnen waren dan vaak als gigantische luchtkastelen gemaakt van ballonnen die niet zomaar konden knappen. Vaak waren die ballonnen in de vorm van vogels of konijnen, zoals wat Elwin al op de konijnenheuvel had gezien, maar dan veel en veel groter. Dit waren die reuzenkonijnen dus die ze bedoelden. Ze waren als rubberen cruise-schepen. Elwin vroeg zich af waar ze dan naartoe gingen op reis, maar dat wilden de konijntjes Elwin niet zeggen. Wel zag Elwin in de verte enorme zeeen, die hij nog nooit eerder had gezien, en wat kwamen daar een lichten uit voort. Het leek wel alsof het de zeeen waren die de ballonnenstadjes hier verlichten, en niet de zon en de sterren. De stadjes leken wel op lampionnen. Elwin vond het prachtig en verlangde alleen maar naar de lichtzeeen in de verte. Toen Elwin uiteindelijk wat verderop was gekomen, en dichter bij de lichtzeeen, zag hij dat veel van de ballonnen die daar hingen door die lichtgaten in de zee zakten. Elwin begon nu wel erg nieuwsgierig te worden. Waar zouden ze toch naartoe gaan ? Elwin besloot op onderzoek uit te gaan. Er was nog wel ergens

een ballon die leeg stond, en Elwin dacht dat hij daar wel in kon wonen zolang. Al snel vond Elwin het stuur, en vond hij uit hoe hij moest stoppen en vooruit gaan. Behendig stuurde Elwin het luchtschip in een lichtgat in de zee. Snel werd Elwin naar binnen gezogen, en kwam in een enorme ruimte terecht waar de ballonnen voortleefden als zeeballonnen, als gigantische duikschepen. Ze leken wel een beetje op sierlijke vissen. En toen gingen er ineens gaten op de bodem open, en er kwam nog feller licht uit dan de lichtgaten van de zee. Elwin ging door het gat naar binnen, en kwam onder de zeebodem.

Ineens hoorde Elwin een stem vanuit een luidspreker komen : 'Welkom in ballonnen-onderwaterdorp. U bent inmiddels onder de zeebodem. U kunt door de tunnel aan uw voertuig gehecht naar beneden komen, om een nieuwe ballon uit te kiezen.' Elwin liep naar de tunnel toe, die ook van ballonnen was gemaakt, en moest over een trappetje naar beneden. Hier was het heel diep en donker. Elwin zag om zich heen rijen met kooien staan, waar konijnenballonnen in stonden, maar deze ballonnen waren veel kleiner. En deze konijnen zou hij niet hoeven te bevrijden, want het waren geen echte konijnen. Het waren een soort auto's, en Elwin koos er één uit, door op een knopje boven de kooi te drukken. Toen kwam de konijnenauto eruit, en Elwin ging erin zitten. Elwin kreeg een helm op, en startte de motor. Zoefff, daar ging Elwin. Elwin moest door vele donkere tunnels heenrijden, en er kwamen wat geluiden uit luidsprekers aan beide kanten van de tunnels. Het ging heel erg snel, en Elwin hoefde niet zoveel te doen. Ineens zag Elwin een bordje staan met twee richtingen. Eén voor Konijnenheuvel, en één voor Konijnistan. Maar Elwin wilde helemaal niet terug. Plotseling merkte Elwin dat er ook nog een weg schuin naar beneden ging. Elwin besloot die weg te nemen. Elwin schoot vooruit. Het was alsof hij van een berg afreed, en alsof de banden niet eens de grond meer raakten. Plotseling kwam Elwin met een knal tot stilstand. Het deed niet echt zeer, want de ballonnenauto ving de klap heel goed op. Elwin stapte uit de auto, en liep naar de zijkant. Daar zag Elwin een trappetje, en Elwin ging over het trappetje omhoog. Elwin moest door een luikje heen, en toen hij het luikje opentrok kwam er allemaal water doorheen. Elwin was weer in het meertje terechtgekomen van voor de ballonnensteden. Maar snel begon het meertje leeg te lopen. Elwin had het luikje open laten staan. Snel deed Elwin het luikje weer dicht.

Nou, dat schoot ook niet echt op, dit. Die lichtgaten hadden Elwin weer teruggebracht, in plaats dat hij er verder mee was gekomen. Maar het was ineens wel allemaal heel anders. Elwin zag hier hele andere konijnen zwemmen. Ze hadden grote zonnebrillen op, en ze hadden gitaren in hun armen die eruit zagen als bliksemschichten. 'Ja,' riep er één, 'wij zijn van Aton de Derde.' Wie was dat nu weer ? 'Ja, dat is onze farao,' riep er ééntje met een hese stem. 'En die woont achter de

zeelichten.' Elwin wist wel wat een farao was. Dat was een Egyptische koning met een hoed vol streepjes. Maar deze farao, zo vertelden de konijntjes hem, had wilde slangen op zijn hoofd. Maar die slangen waren niet echt hoor, zo zeiden de konijntjes. Daar kwam de farao al aanzwemmen. En inderdaad, hij had allemaal wilde slangetjes op zijn hoofd, maar die slangetjes waren van rubber. Hij had een wolkje om zijn hoofd heen, waardoor het altijd hard waaide, en daarom bewogen die slangetjes zo wild. Als hij iets zei, dan kwam er een bliksemschicht uit het wolkje. 'Hallo, Elwin,' zei farao Aton de Derde. 'Ik zal jou een geheimpje vertellen. Het is niet gemakkelijk om over de zeelichten te komen, want ze zuigen alles wat ze zien naar beneden, maar met een gitaarballon kun je zo hoog komen, dat ze je niet kunnen pakken. En ineens zag Elwin een enorme ballon in de verte op hen afkomen. Het was een reuzengitaar. 'Daar komt er al ééntje voor jou aan, Elwin. Als je er in klimt, dan kom je vanzelf wel terecht bij een heel klein rond gitaartje waarmee je de reuzengitaar kunt besturen.' Dat vond Elwin wel spannend, en toen de ballon vlak voor hen stond, klom Elwin naar binnen. Helemaal bovenin was een klein kamertje met een langwerpig raam waar Elwin voor moest zitten, en daar stond het ronde gitaartje. Elwin begon de snaartjes aan te raken, en door het geluid steeg de ballon op. Maar het geluid ging niet weg. Naast de snaartjes zat een schijfje met een hendeltje, wat Elwin kon ronddraaien, en zo kon hij het geluid hoger of lager maken. Nu moest Elwin leren hoe hij moest sturen, maar het leek allemaal erg makkelijk te gaan, en al snel was Elwin hoog in de wolken. 'Hoger Elwin,' werd er van benedenaf geroepen. Misschien was Elwin nog niet hoog genoeg om over de lichtgaten te kunnen komen. Maar na een tijdje was Elwin zo hoog dat hij alleen nog maar wolken zag. Waar zou Elwin nu terecht komen ? Elwin wist het niet. Met het schijfje kon Elwin de geluidjes heel zacht maken, als klokkenbelletjes van slaapliedjes. In de verte zag Elwin ineens een waterval waar ook heel veel licht doorheen kwam. 'Welkom, Elwin,' werd er van achter de waterval geroepen. Elwin vloog over de waterval heen, en toen door een rots. Daar zag hij allemaal konijntjes met gitaartjes staan. Dit moest dan het rijk van farao Aton de Derde zijn. Deze konijntjes hadden hele kleine gitaartjes, en daar konden ze mee vliegen. Als ze hun mond opendeden, dan was dat ook het geluid van een gitaar. Eén van de konijntjes stapte naar voren en zei : 'Elwin, verderop wonen er konijntjes die ronde gitaartjes in hun buik hebben, en die gitaartjes die spelen zelf.' Nou, dat wilde Elwin wel eens meemaken. En ja hoor, na een tijdje gewandeld te hebben met de konijntjes kwamen ze het eerste konijntje tegen met een gitaartje in z'n buikje. Op zijn buikje zat een ronde platte schijf met snaartjes, en daar overheen was geel doorzichtig glitterplastic. Het gitaartje speelde vanzelf, en daardoor kon het konijntje goed vliegen, met z'n handjes los. Het konijntje pakte Elwin aan één hand, en vloog de lucht in. Zoefff, wat ging dat snel. De lucht was heel warm en zweverig als wolken, en Elwin merkte dat hij ook begon te zweven, en dat hij het

gitaarkonijntje helemaal niet nodig had. Het leek wel alsof Elwin op de maan was gekomen. Ook alle andere konijntjes legden hun gitaartjes neer, en begonnen te zweven. Hier kon Elwin nog eens reizen maken. Ze zouden nu wel naar de zon kunnen vliegen. Maar dat deed Elwin natuurlijk niet, want dat zou veel te heet zijn. En de lucht hier was al zo warm. Elwin kon bijna op de lucht lopen, en op sommige plaatsen stroomde de lucht snel. Het leek wel op een wolkenroltrap. En hoe verder Elwin leek te komen, hoe meer hij ook merkte dat hij op de lucht stond als op een roltrap. Waar zouden ze naartoe gaan ? Elwin wist het niet. De wolken gaven heel veel licht, en in de verte zag Elwin wolkenkonijnen staan. Dat waren konijnen die eruit zagen als wolken, en die heel veel licht gaven. Het waren echte sprookjeskonijnen. 'Welkom in het rijk van Aton de Derde,' zeiden de konijnen. Elwin had nog steeds geen idee wat er zou gebeuren. Bovenaan de wolkenroltrappen stond een hele grote spiegel. Elwin had nog nooit zo'n grote spiegel gezien. Toen Elwin bij de spiegel was aangekomen leek het op een heel groot raam. Door de spiegel zag hij in de verte de ballonnenstadjes liggen, en ver daarachter kon hij Konijnistan zien, de konijnenheuvel en zelfs de Drokelaar. Maar natuurlijk was alles daar in spiegelbeeld. Ineens werd Elwin geduwd, en bevond hij zich aan de andere kant van de spiegel. Nu was er geen weg meer terug, maar hier was het veel leuker. Er vlogen hier feeen, elven, en er stond zelfs een kabelbaan waar Elwin zo mee naar de Drokelaar kon gaan. Hier achter de spiegel woonde de konijnenfee, want Elwin zag een hele grote wolkenroltrap naar boven gaan, die tot haar troon leidde. De konijnenfee was ook de koningin der konijnen. Dat had Elwin eens in één van de konijnenboeken gelezen. De koningin wenkte Elwin om naar boven te komen, en dat wilde Elwin wel, want Elwin had helemaal nog geen zin om terug te gaan naar de Drokelaar.

Bij de koningin aangekomen zag hij een heleboel konijntjes zitten om haar troon heen. Hier vertelde de koningin vaak verhalen. De koningin had zoveel boeken, zoveel had Elwin er nog nooit gezien. Het was in een hal achter de troon, waar een heleboel roltrappen waren. Elwin mocht zoveel boeken uitkiezen als hij maar wilde. Ook zag Elwin een heleboel Elwinsboeken staan, en zelfs dit Elwinsboek, waar Elwin's konijnen-avonturen in stonden beschreven. Elwin koos een aantal zacht lichtgevende boeken uit. En weet je wat zo wonderlijk was ? Zodra Elwin de boeken opende konden ze vliegen. En zo klom Elwin op de rug van één van de boeken, en zo vlogen ze met z'n allen naar huis. Daar was Sandra al, die hen opwachtte met frambozensap. Nu had Elwin dan echt levende boeken in huis, als vogels. En dat waren er een heleboel, want Elwin had er veel meegenomen.

Op een dag kwam de konijnenfee bij Elwin's huisje. Elwin zag haar bij het raam staan in de tuin, terwijl ze naar de deur keek. Elwin deed direkt de deur open voor de lieve

konijnenfee. Ze had haar toverstokje meegenomen. Op tafel toverde ze een enorme konijnentaart, en Sandra schonk frambozensap in. Toen raakte de fee de muren aan met het toverstokje en er kwamen konijnenpilaartjes voor de muren te staan en er kwam prachtig konijnenbehang op de muren. Elwin en Sandra moesten wel even glimlachen. De konijnenfee zou een tijdje bij hen komen logeren. Maar daarvoor moest natuurlijk eerst het hele huis omgetoverd worden, anders zou de konijnenfee zich niet op haar gemak voelen. Ja, want de konijnenfee zou erg ziek worden als ze zomaar ergens zou gaan logeren.

Hoofdstuk 6. Het verdwenen toverstokje

Na een tijdje nog wat gepraat te hebben, dronken ze nog even wat frambozenthee en een kopje kruidenthee voor het slapen gaan. De konijnenfee zou in een kamer naast de kamer van Elwin en Sandra slapen. Midden in de nacht werd de konijnenfee wakker, en besloot naar buiten te gaan. Het was er nu erg rustig, dus de konijnenfee besloot een wandelingetje te maken. En elk huisje waar ze langs kwam, raakte ze even met haar toverstokje aan, om het in een konijnenhuisje te veranderen. De konijnenfee besloot ook even het bos in te gaan, en na een tijdje ging ze weer terug naar haar kamer in Elwin's huisje. De volgende dag was het dorpje van Elwin in rep en roer. Wie had er nu zoveel huisjes betoverd ? Ze vonden het allemaal erg prachtig, maar er waren ook drokelaren bij die zelf wel zo'n huisje wilden hebben, en zelfs de koning van de Drokelaar hoorde er van. Nu, dat was niet zo moeilijk voor de konijnenfee. Al snel was ze bij de huisjes van de drokelaren die ook wel een konijnenhuisje wilden hebben, en raakte die huisjes even aan met haar toverstokje.

Maar op een dag was het toverstokje van de konijnfee kwijt. De konijnenfee was er helemaal naar van. Oh, wat was die konijnenfee toch verdrietig. Elwin en Sandra begonnen het hele huis door te zoeken, maar ze vonden niets. In het hele dorp begonnen ze te zoeken, en alle drokelaren zochten mee, maar het toverstokje was spoorloos verdwenen. Nu kon de lieve konijnenfee niet meer toveren, en nu zou ze ook geen koningin meer kunnen zijn van de konijnen. Alle lichtjes in haar oogjes gingen uit, en ook in haar kleertjes, en alles om haar heen werd heel donker. Elwin en Sandra zouden die lieve konijnenfee graag willen helpen, maar hoe ?

Maar ineens kreeg Elwin een plan. 'Laten we de konijnenfee naar Ome André op de konijnenheuvel brengen. Misschien weet die wel raad.' Dat vond Sandra wel een goed idee, en met z'n drieen gingen ze op reis naar Ome André. Onderweg kwamen ze Stampertje nog tegen, en na een tijdje waren ze bij Ome André's huisje aangekomen. Ome André zag ze al van ver aankomen, en deed direkt de deur open. 'Kom maar verder, lieve drokelaren,' zei Ome André, 'en hartelijk welkom, lieve konijnenfee. Majesteit, gaat u maar zitten.' En daar plofte de fee vermoeid op de bank neer. Ome André maakte direkt een kopje konijnenthee voor haar en voor Elwin en Sandra. De konijnenfee was erg moe geworden, en zou even een tijdje moeten rusten. Ome André had nog wel een kamertje voor haar met een bed. Toen Ome André het verhaal hoorde over het verdwenen toverstokje vond hij dat ook erg naar, maar Ome André wist altijd wel raad. 'Als de konijnenfee een rekening opent bij de konijnenheuvel-bank en een klein stukje van haar jurk afscheurt en inlevert aan het loket om te gaan beginnen met sparen, dan zal het wonder snel gebeurd zijn. Dat leggen ze dan in een speciale spaarkluis en dan is het met een paar dagen wel weer een toverstokje geworden.' Elwin keek Ome André met grote ogen aan. 'Is dat ècht

waar ?' Maar de konijnenfee was zo moe dat ze wel een paar dagen moest slapen. En zo sloop Elwin heel voorzichtig naar haar kamertje toe met een schaartje, en toen hij binnengekomen was knipte hij een smal reepje van haar jurk af, en liep weer stilletjes de kamer uit. En toen gingen Elwin en Sandra met Ome André naar de konijnenheuvel-bank voor de lieve konijnenfee. Ome André leverde het stukje konijnenfeeen-jurk in aan het loket om te sparen. En zo liet hij een spaarrekening openen voor de konijnfee. Na een paar dagen kwamen ze terug en inderdaad, het was een toverstokje geworden. Elwin was erg verbaasd. Hij zou wel graag willen weten hoe dat zomaar kon. Maar dat wilde Ome André hem niet vertellen.

En wat was de konijnenfee blij toen ze haar toverstokje terug had. Direkt kwam ze uit bed, en na een tijdje begonnen de lichtjes om haar heen weer zacht te schijnen.

Na een paar weekjes, toen de konijnenfee weer terug was op haar troon, en Elwin en Sandra weer thuis waren, vond Sandra op een dag het verdwenen toverstokje van de konijnenfee. Het was ergens onder een kast gerold. 'Laten we er maar niets van zeggen,' glimlachte Elwin. De konijnenfee heeft immers haar toverstokje al, en wij kunnen het toverstokje heel goed gebruiken. Of niet dan, Sandra ?' Sandra glimlachte. Dat was wel heel wijs gezegd van Elwin.

Ineens haalde Sandra wat uit haar zak. Het waren nog een paar andere reepjes van de jurk van de konijnenfee. Sandra glimlachte, en zei : 'Ik dacht dat we die wel goed zouden kunnen gebruiken.' Elwin was maar wat trots op die slimme Sandra, want als ze er nu mee naar de konijnenbank mee zouden gaan, dan zouden ze ook een toverstokje voor de koning van de Drokelaar hebben, eentje voor de keizer van het rijk Adaka, waar de Drokelaar een deel van was, en eentje voor keizer Marazanta van het rijk Izu, dat onder de bodem van Egypte lag. En zo gebeurde het. De koning en de twee keizers waren erg blij met de stokjes.

Hoofdstuk 7. De Vliegende Krokodil

Maar als je denkt dat dat het enige was dat Sandra van de konijnenfee had verzameld, dan heb je het mis. Sandra had ook stukjes van de hoed van de konijnenfee afgesneden, en had er wat veertjes en stukjes fruit vanaf gehaald, en ze had zelfs delen uit de schoenen van de konijnenfee weggeknipt. Nu zul je misschien denken dat de konijnenfee daar wel achter zou komen, maar wat dan nog ? Ze had haar toverstokje immers weer, en zou de stukjes er zo weer aan kunnen toveren. Of ze zou zelf nu ook veel van haar kleertjes wegscheuren om het aan de konijnenbank te geven. Daar kreeg ze dan later allemaal wonderlijke spullen voor terug. Ja, de konijnenheuvel droeg een groot geheim met zich mee.

En zo hadden Elwin en Sandra nu ook heel veel stukjes om naar de konijnenbank te

brengen voor wonderlijke spullen. Natuurlijk moesten ze dan wel een paar dagen of een paar weken wachten, of misschien wel langer. En zo stond er op een dag een prachtige konijnenkoets met vleugeltjes voor Elwin en Sandra's huisje. Het koetsje zei : 'Kom met mij mee, dan gaan we naar Sekhmet.' Nu, die kenden Elwin en Sandra niet. Maar het koetsje zei : 'Stap maar in, dan zal ik je het laten zien.' En toen vloog dat koetsje met Elwin en Sandra erin helemaal naar Egypte, en dook daar in de wolken. Daar zag Elwin een heel groot konijn op een troon zitten, en dat konijn en zelfs de troon leek op een leeuw. Maar ditmaal waren ze niet bij een koning of een koningin gekomen, maar bij een keizerin. En niet zomaar een keizerin, maar een wolkenkeizerin. Elwin stapte uit het koetsje en liep over de wolken naar de wolkenkeizerin toe, terwijl Sandra achter hem aan rende. 'Dag Sekhmet,' zei Elwin beleefd. 'Dag Elwin, en dag Sandra,' zei Sekhmet. De keizerin praatte een beetje moeilijk, en al haar woorden echoden door de wolken. 'Waar bent u eigenlijk de keizerin van ?' vroeg Elwin brutaal. 'Van de wolken,' zei Sekhmet heel traag. 'Ik kom uit Egypte.'

Elwin wist niet zo goed wat hij nu moest doen, en werd een beetje verlegen. 'Kan ik u ergens mee helpen ?' vroeg Elwin vriendelijk. 'Nee,' zei Sekhmet, 'maar ik kan jou wel ergens mee helpen.' Maar Elwin zou niet weten waarmee. 'Waarom zou u mij moeten helpen ?' vroeg Elwin weer een beetje brutaal. 'Omdat dat al jaren zo gaat,' zei Sekhmet, 'er komen hier wel vaker toverkoetsen aan, en ze vragen altijd of ik ze met van alles en nog wat wil helpen. Maar ik ben zo moe.' Nu kreeg Elwin wel heel erg medelijden met de keizerin. 'Zou u niet met ons mee willen naar de Drokelaar ? Daar hoeft u helemaal niks te doen. Ook keizers en keizerinnen hebben rust nodig. Het is niet goed dat u telkens door allerlei toverkoetsen wordt lastig gevallen. Dat zal bij ons nooit gebeuren,' zei Elwin. Dat wilde Sekhmet maar wat graag. En toen ze van de troon afstapte was ze ineens helemaal niet meer zo'n groot konijn, maar ze leek nog wel een beetje op een leeuw. Gelukkig paste ze makkelijk in de koets. En zo bracht de konijnenkoets hen naar de Drokelaar. Sekhmet plofte direkt op de bank toen ze bij Elwin binnengekomen was. Oh, wat was ze moe. Sandra maakte even wat frambozenthee voor de keizerin, en na nog even gepraat te hebben ging ze slapen in het kamertje waar ook de konijnenfee had geslapen, ... in hetzelfde bed.

Sekhmet sliep heel lang uit die dag erna, en kwam tegen de avond beneden. 'Hier ben je veilig, Sekhmet,' zei Elwin, en gaf haar weer wat frambozenthee. De keizerin was nog steeds erg verdrietig en Elwin en Sandra deden alles om haar wat op te vrolijken. Ze gingen met haar zwemmen in de drokelaarzee, en ze gingen met haar de bossen in, maar niets scheen te helpen. Wel kon de keizerin zo even goed uitrusten. Op een dag kwamen de koning en de koningin van de Drokelaar op bezoek. Ze hadden al veel over de keizerin gehoord, en wilden haar graag helpen. Ook Sekhmet was blij hen te

zien. Aan het einde van het bezoek zou Sekhmet een tijdje met de koning en de koningin van de Drokelaar meegaan, om bij hen op het koninklijk paleis te logeren. Sekhmet vond dat een goed idee. De koning en de koningin deden van alles om haar op te vrolijken maar niets hielp. Ten slotte zei Sekhmet : 'Ik wil gewoon rust. Mag ik een tijdje op mijn kamer blijven, zonder dat iemand me stoort ?' Natuurlijk mocht dat, en soms schoof een lakei een dienblad met wat voedsel en sap door een luik. En zo ging dat dagen en weken lang door. Op een gegeven moment kwam Sekhmet van haar kamer en liet via een lakei aan de koning weten dat er soms veel te veel lawaai was bij de ingang van het paleis, en dat kon de keizerin goed horen. Nog steeds kon de keizerin zo nog niet echt tot rust komen. En toen kreeg de koning een idee. Hij zou aan de keizer vragen of Sekhmet niet een tijdje bij hem in het keizerlijke kasteel kon logeren. Daar was het immers veel rustiger. En zo gezegd zo gedaan. De keizer vond het een goed idee, en zou een kamer voor haar vrijmaken in het allerrustigste deel van het kasteel, en zou haar gewoon op haar kamer laten zonder haar te storen, en elke dag zou een lakei door een luik wat voedsel met sap op een dienblad doorschuiven. Hier had Sekhmet het goed naar haar zin, en kon ze veel beter tot rust komen, nog wel beter dan op het paleis van de koning.

In het keizerlijke kasteel, op de gang vlak naast haar kamer stond een grote boekenkist met een beeld van een gouden krokodil erop. Maar het standbeeld was zo zwaar, dat Sekhmet de kist niet open kreeg. Maar toen merkte ze dat er knoppen op zijn rug zaten. Toen ze de eerste knop indrukte, ging het deksel van de kist open, terwijl het beeld opzij schoof. Daar zag ze een heleboel Elwinsboeken die ze kon lezen. Toen ze op de tweede knop drukte schoof ineens een schilderij aan de muur opzij, en zag ze een ruimte in de muur met weer een heleboel Elwinsboeken. Nu had Sekhmet in ieder geval genoeg om te lezen. Na een tijdje had ze de boeken in haar kamer gezet, en drukte ze weer op de twee knoppen. Maar er was ook een derde knop, en toen ze die knop indrukte, zakte haar kamertje als een lift heel diep onder de grond. Hier was het natuurlijk nog rustiger. Maar na een tijdje wilde ze weer met haar kamertje naar boven, maar ze wist niet hoe dat moest. En toen heeft Sekhmet daar een hele lange tijd opgesloten gezeten. Maar toen merkte ze ineens dat er onder de stoelleuning ook een knopje zat. En toen ze dat indrukte schoof de vloer opzij, en zag ze een enorme trap die in de diepte ging. Langzaam liep ze over de trap dieper naar beneden. Toen kwam ze in een halletje terecht met een reusachtig standbeeld van de krokodil. En naast dat beeld waren ook twee deurtjes. Ineens ging één van die deurtjes open en een klein obertje kwam naar binnen lopen. 'Zegt u het maar,' zei het grappige mannetje, 'wil je thee, en zo ja, wil je dan drakenthee, krokodillenthee, of gewoon konijnenthee.' Sekhmet begon te glimlachen. 'Doe mij maar kanariethee,' zei ze langzaam. 'Maar dat hebben we niet,' sputterde het mannetje tegen. 'Nou dan wil ik ook niks van je thee,' zei Sekhmet. Ineens schoot het andere deurtje open, en een

tweede obertje kwam binnenlopen. 'Zo, dus jij wil niks van onze thee, hè,' schreeuwde het mannetje woest, en begon Sekhmet te stompen. Sekhmet moest er erg om lachen, om die grappige mannetjes. Toen zei het andere mannetje : 'Wil je met ons naar binnen ? En zo ja : Waar naartoe ?' Sekhmet boog haar hoofd. 'Waar kan ik uit kiezen ?' vroeg ze langzaam. 'Nou,' zei het mannetje, 'uit fase één, twee of drie.' Toen koos Sekhmet fase drie. De mannetjes pakten haar vast en trokken haar door een deurtje naar binnen. Binnengekomen zag ze een tafeltje staan met drie stoeltjes. En de obertjes dienden pudding op. Sekhmet begon direkt te eten, maar wat was dat ? Het begon direkt voor haar ogen te tollen, en ze viel in een diepe slaap.

Toen ze weer wakker was, lag ze weer in haar eigen bedje op haar kamertje in het keizerlijk kasteel. Had ze dan alles maar gedroomd. Snel liep ze uit haar kamertje om te kijken of het krokodillenbeeld daar ook was, op een boekenkist, maar er was niks. En op haar kamertje lagen ook geen Elwinsboeken. Misschien had ze het allemaal maar gedroomd. Maar onder haar stoelleuning zat wel een knopje, en toen ze het indrukte kwam ineens de boekenkist met de gouden krokodil erop uit de muur. En ook zaten er knoppen op de rug van de krokodil. Toen ze de eerste knop indrukte, schoof het beeld opzij en ging de deksel van de kist open, waarin ze de Elwinsboeken zag liggen. Toen ze op de tweede knop drukte schoof er ineens een schilderij uit de muur. Toen ze het derde knopje indrukte schoof het schilderij opzij, en verscheen er een ruimte waarin nog meer Elwinsboeken zaten. Maar er was ook een vierde knop. En toen ze die indrukte verscheen ineens de konijnenfee. 'Waar kan ik u mee van dienst zijn majesteit ?' vroeg de konijnenfee vriendelijk. Sekhmet boog haar hoofd en zei : 'Ach, weet u,' snikte Sekhmet, 'ik ben op zoek naar rust, en ik heb al veel rust gevonden, maar het is nog niet helemaal wat ik zoek. Kunt u mij naar een plaats brengen waar ik geheel tot rust kan komen ?' En toen keek de konijnenfee de keizerin heel vriendelijk aan, en sprak : 'Maar natuurlijk kan ik dat. Ik kan je brengen naar de Konijnenheuvel, waar het altijd erg rustig is. Ome André heeft nog wel een kamertje voor je. En heus, daar zul je heel erg tot rust komen.' En toen drukte de konijnenfee op het vijfde knopje van de krokodil, en wat er toen gebeurde ? De krokodil kwam van de boekenkist af, en begon vleugels te krijgen. De fee en de keizerin stapten toen op zijn rug, en samen vlogen ze naar de konijnenheuvel. En daar had de keizerin het natuurlijk heel erg naar haar zin.

De krokodil en de keizerin waren onafscheidelijk. Altijd hield hij getrouw de wacht in haar kamertje, en toen de fee eens op de zesde knop op de rug van de krokodil drukte, veranderde de krokodil in een schip. Hiermee konden ze mooi over de konijnenmeertjes varen van de konijnenheuvel. Het leek wel op een vlinderschip, en de fee en de keizerin gingen er veel mee varen. Ome André ging ook wel eens mee. En zo hadden ze nog veel meer knopjes van de krokodil die ze konden indrukken, en

hadden ze aan de krokodil een getrouwe vriend. Sekhmet dacht nog vaak terug aan de grappige obertjes die ze onder het kasteel van de keizer was tegengekomen. Maar op een dag gebeurde er iets wonderlijks. De twee obertjes kwamen uit het beeld stappen, door twee geheime deurtjes. En wat konden die twee obertjes toch lekkere pudding maken.

Hoofdstuk 8. Puddingkleertjes-dag

Op een dag kwam er een lopende klerenkast bij Ome André binnen. De klerenkast kon ook spreken. Het was een hele bijzondere klerenkast, want er zaten alleen maar kleren in die gemaakt waren van pudding. Zo mochten de fee en de keizerin nieuwe kleren uitzoeken, en natuurlijk waren die helemaal gemaakt van pudding. Ome André zei dat die bijzondere klerenkast eens per jaar kwam, op de konijnenheuvel, en dan langs alle huisjes ging. Ze noemden die dag de puddingkleertjes-dag. Ome André mocht ook twee pakketjes puddingkleertjes voor Elwin en Sandra in ontvangst nemen, en die kwamen Elwin en Sandra direkt de volgende dag ophalen, en natuurlijk kwamen ze langs om de keizerin te bezoeken. Ze waren erg blij dat Sekhmet het hier zo goed naar haar zin had. Elwin en Sandra waren erg blij met de kleertjes. Elwin vroeg zich af waar de puddingkleertjes-kast woonde. Maar dat was een ander geheim van de Konijnenheuvel. De puddingkleertjes-kast zou het veel te druk krijgen, als iedereen zou weten waar hij zou wonen.

Toch wilde Elwin het weten, en na een nachtje weer bij Ome André gelogeerd te hebben, ging Elwin op onderzoek uit. Elwin had inmiddels ook kennisgemaakt met de grappige obertjes van het krokodillenbeeld. En die obertjes zeiden dat de puddingkleertjes-kast ook op een drijvend eiland zou wonen, met een heel groot oerwoud, waar ook de bomen zich konden bewegen, en de bloemen. Hier woonden ook puddingvogels, en zelfs puddingkonijnen. Maar dat drijvende eiland van de puddingkleertjes-kast, dat was alleen maar heel eventjes in de buurt, elk jaar. En omdat de puddingkleertjes-kast net was geweest, moest Elwin heel snel zijn om dat drijvende eiland tegen te komen. Elwin ging samen met de krokodil en de obertjes. Elwin had op het zesde knopje van de krokodil gedrukt, zodat het een schip was. De obertjes wisten ongeveer wel waar het drijvende eiland zou zijn, en wezen Elwin de weg. Na een tijdje kwamen ze bij het drijvende pudding-eiland aan. Maar hoe snel ze ook vaarden, het eiland was veel sneller. Toen drukte Elwin het vijfde knopje in, en de krokodil begon vleugels te krijgen. Maar wat was dat ? Het drijvende pudding-eiland begon ook op te stijgen. Toen drukte Elwin het derde knopje in, en plotseling stond het eiland stil in de lucht. Snel vloog de krokodil naar het eiland toe. Dit was wel een veel groter drijvend eiland dan wat Elwin kende. Alles was er erg stil, maar op sommige plaatsen waren wat puddingkolkjes en wat kleine puddingstroompjes. 'Hallo,' riep Elwin, 'puddingkleertjes-kast, hier is Elwin uit de Drokelaar.' Maar er

gebeurde niks. Elwin besloot het oerwoud in te gaan.

En toen Elwin wat dieper in het oerwoud was gekomen, zag hij daar die wonderlijke vogels en konijnen. 'Hiy,' zeiden sommigen vriendelijk, en het was alsof ze Elwin verwelkomden. Maar de bomen schoven van Elwin weg, en ook de vogels en de konijnen, en voordat Elwin het wist was alles zo ver opzij geschoven dat Elwin alleen in een dorre woestijn was. En wat was alles ineens groot. Elwin zag alleen nog maar zand, zand en nog eens zand, en zandheuvels. En waar was de krokodil nu ineens gebleven, en de obertjes ? Misschien was het beter geweest als Elwin gewoon naar Ome André had geluisterd. Maar Elwin moest en zou het geheim weten. Nu was hij dan helemaal alleen in een woestijn, en hoe hij ook liep en liep, het leek wel alsof hij geen stap dichterbij kwam. En oh, wat werd die Elwin toch moe in z'n beentjes, en oh, wat had Elwin een dorst. En na een tijdje viel Elwin in slaap.

Opeens schrok Elwin wakker. Het was een puddingvogel. 'Hallo puddingvogel,' riep Elwin. Maar toen hij opstond was de puddingvogel alweer verdwenen. In de verte zag Elwin een meertje met koel water. Elwin had zo'n dorst dat hij direkt begon te rennen. Maar het meertje kon hij niet bereiken. Alles rende voor Elwin weg. En na een tijdje was het meertje niet eens meer te zien. Oh, was Elwin nu maar bij Sandra en Sekhmet gebleven. Wat moest hij nu hier ? En waar was de krokodil ? 'Krokodil, krokodil,' riep Elwin. Maar er gebeurde niets. Moest Elwin nu voor altijd hier blijven ? Maar wie zag hij daar ineens in de verte lopen ? Het was die puddingkleertjes-kast. 'Hey, puddingkleertjes-kast !' riep Elwin zo hard als hij kon. Ineens draaide de kast zich naar Elwin toe, en begon te glimlachen. 'Nou, dat is ook toevallig. Ik heb net nog een pakketje voor je afgeleverd, en nu heb je de kleertjes van pudding al aan. Zit het goed ?' Elwin was erg opgelucht. 'Jazeker, het zit zeer goed. Ik zou niets anders meer willen,' zei Elwin. De puddingkleertjes-kast keek Elwin blij aan. 'Zeg, Elwin,' vroeg de kast, 'wil je met mij mee naar mijn huisje ?' Nu, dat wilde Elwin wel, en in de verte kwam het huisje van de kast al aanlopen. Maar hoe dichterbij het huisje kwam, hoe meer het op een puddingpaleis leek. Haastig liep Elwin met de kast naar binnen, voordat het paleis misschien weer zou verdwijnen. Toen Elwin en de kast binnen waren, kreeg het paleis ineens vleugels, veranderde in een vogel, en vloog naar het oerwoud. Toen Elwin en de kast weer naar buiten liepen kwamen ze op een enorme tak terecht. De kast pakte een slingerplant, en slingerde naar een andere boom. 'Kom Elwin,' riep de kast, en toen deed Elwin hetzelfde. Maar de boom deed een stapje achteruit, en Elwin viel helemaal naar beneden in de bosjes. Gelukkig was het zacht als pudding, en al snel gleed Elwin in een oerwoudvijvertje. Floeps, daar was de kast ook al. 'Alles loopt hier voor me weg,' lachte Elwin. Elwin vond het nu niet meer zo erg, nu de kast bij hem was. Heel voorzichtig kwamen ook wat puddingkonijntjes in het vijvertje zitten. En ook wat puddingvogels begonnen nieuwsgierig te worden.

'Elwin,' zei de kast. 'Ze moeten nog even wat aan jou wennen, en als ze je een beetje kennen, dan blijven de boompjes ook wel staan.' Op dit eiland bewoog alles, en dat kon gevaarlijk zijn, maar ook heel leuk. Gelukkig was de kast bij Elwin, en het scheelde al dat Elwin wat puddingkleertjes aan had.

De kast vertelde Elwin dat het puddingeiland het grootste deel van het jaar diep onder de bodem van de konijnenheuvel woonde. Daar werd het puddingvolk dan opgesloten gehouden door het volk met de blauwe gezichten. Maar eens per jaar mocht het puddingeiland eventjes een tijdje naar boven voor puddingkleertjes-dag. Elwin wist niet meer zo goed wat hij moest zeggen, maar het begon zo donker te worden, dat Elwin begon te vermoeden dat ze weer terug moesten onder de grond. Wat moest Elwin nu gaan doen ? Hij had eigenlijk helemaal geen zin om voor een jaar onder de grond te gaan, maar hij wilde het puddingvolk graag helpen. En toen vertelde de kast verder. Het was niet erg om onder de grond te leven, maar ze waren opgesloten door de blauwgezichten, en dat was het ergste. Ineens werd het eiland door elkaar geschud, en Elwin kwam helemaal alleen te staan. Weer stond Elwin in de woestijn, met niets anders dan zand, maar het was nu wel heel erg donker. Ineens werden er lichten op Elwin geschenen. Het waren de blauwgezichten. Ze hadden vreemde zwarte pakken aan. 'Zo,' zei er één, 'kijk eens wat we hier hebben. Wat kom jij hier doen ?' Elwin boog zijn hoofd. 'Ik heb het hele verhaal gehoord,' zei Elwin droevig. 'Waarom houden jullie het puddingeiland opgesloten ?' De blauwgezichten kwamen dichterbij, en zeiden : 'Omdat teveel pudding niet goed is.' Maar toen begon Elwin zijn vriendjes te verdedigen en zei : 'Ja maar ze maken er ook kleertjes van, en andere dingen. Ze laten heus niet iedereen altijd pudding eten, en dat doen ze zelf ook niet. Maar wie zijn jullie eigenlijk ?' En toen begonnen de blauwgezichten te grommen, zo erg te grommen dat Elwin erg bang werd. 'Wij zijn van de sprookjes-politie,' zei er één nors, 'teveel sprookjes is niet goed. En zodra we de konijnenheuvel hebben overvallen, zullen we de Drokelaar aanvallen.' Nu, daar schrok die Elwin toch wel erg van. Hoe moest hij z'n vriendjes nu waarschuwen ? En toen moest Elwin mee met die vreemde mijnheren met die blauwe gezichten. En hij werd in een rijdende gevangenis opgesloten, die zou wegrijden als iemand hem zou proberen te bevrijden. 'Maar ik heb toch helemaal niks gedaan ?' riep Elwin.

En Elwin werd in die gevangenis-trein heel diep de grond ingebracht. Nu ze Elwin dan hadden opgesloten was het voor de blauwgezichten niet zo moeilijk om de konijnenheuvel aan te vallen. En al snel gingen er ook gevangenis-treinen vol met konijnen de diepte in. Elwin kon niets doen. In de nacht werd heel de Drokelaar door de blauwgezichten in hun zwarte pakken en in hun zwarte machines en treinen aangevallen. En alle drokelaren werden in die zwarte treinen opgesloten, waarmee ze diep onder de grond moesten, op weg naar het onderaardse rijk van de

blauwgezichten.

Hoofdstuk 9. Elwin en de Blauwgezichten

Die arme drokelaren wisten niet wat hen overkwam, en ook Elwin wist niet wat hij moest doen. In één nacht was er dan in heel de Drokelaar geen drokelaar meer te vinden. Onder de grond moesten de drokelaren heel zwaar werk doen, en ook hier kon alles bewegen. Je kon hier niet ontsnappen, want alles rende van je weg. Als je probeerde te ontsnappen uit je gevangenis, dan bewoog de gevangenis gewoon met je mee. Nee, Elwin wist niet hoe hij hier ooit weer uit moest komen. En ook zijn

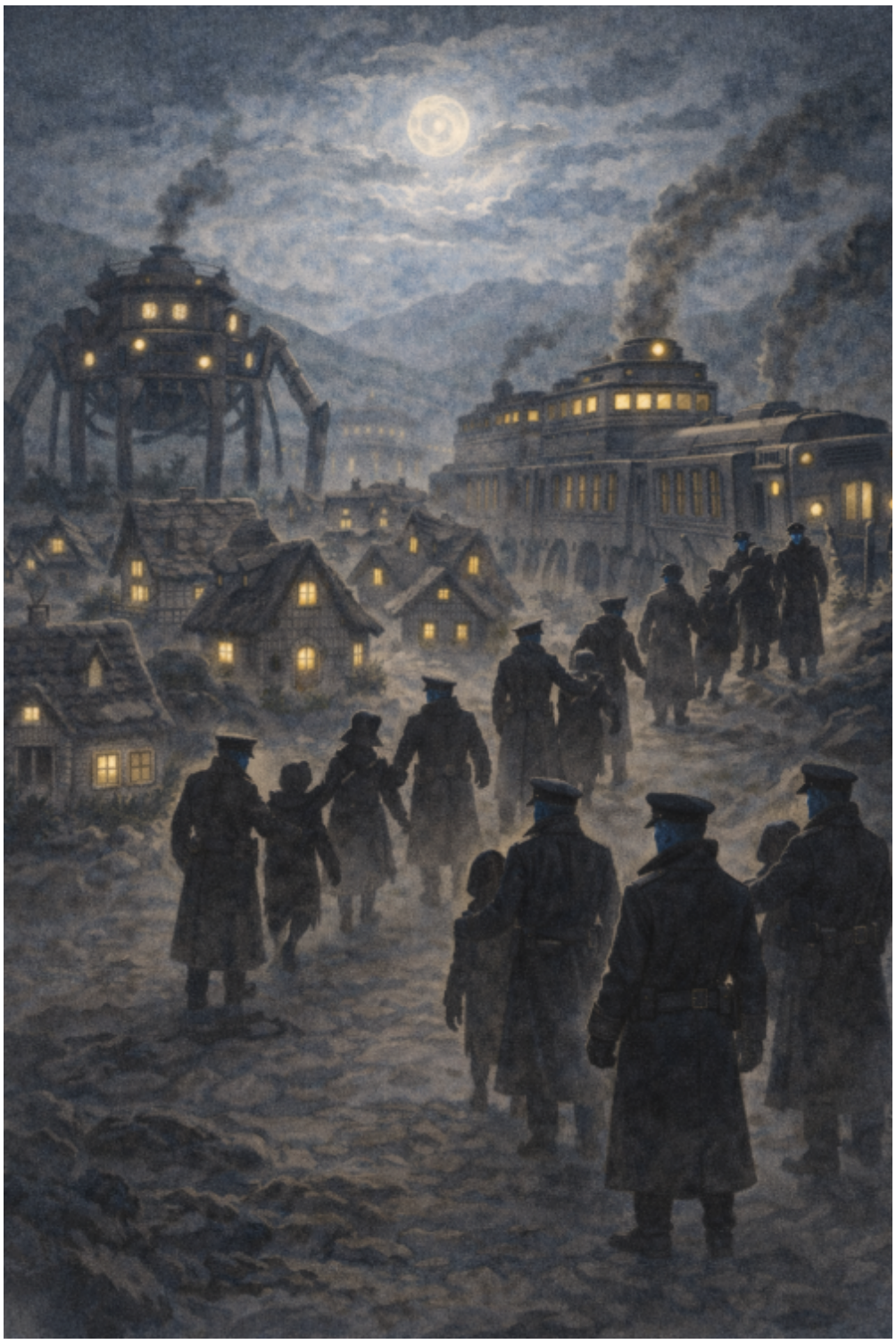

vriendjes van de konijnenheuvel en van de Drokelaar waren nu opgesloten. Maar de blauwgezichten waren vergeten het krokodillenbeeld mee te nemen, waarin de obertjes woonden. Die hadden zich natuurlijk veel te stil gehouden. De obertjes konden de knopjes van de krokodil goed bedienen, en al snel waren ze op de ondergrondse spoorwegen van de blauwgezichten terechtgekomen. Als ze het derde knopje van de krokodil indrukten, dan stond ineens alles stil. Maar toen ineens kwamen er een boer, een politie-agent en een clown aanlopen. Ze liepen achter een tafel op wieletjes aan, waarop een speelbord lag. Op het bord stonden een heleboel blauwe pionnen. Ook liep er een konijn achter hen aan in een vreemd speelkaarten-

pak, en die riep telkens : 'Zeg, vertel me nou eens waarom blauw altijd moet winnen, zeg me dat nou eens.' Maar de boer, de agent en de clown bleven gewoon met de dobbelsteen gooien. De blauwgezichten waren allemaal weer in pionnen veranderd.

'Heren,' riep één van de obertjes, 'kunnen jullie ons eens vertellen, inderdaad, waarom blauw altijd moet winnen ?' En toen ineens stond de clown stil, en keek heel verbaasd naar de obertjes, die op de krokodil stonden. 'Zeg, luister eens,' zei hij knauwerig, 'zij zijn van de sprookjes-politie. Teveel sprookjes zijn niet goed. Er moeten ook spelletjes worden gedaan, en er moeten veel spelregels zijn.' Toen zei het andere

obertje : 'Nou goed dan, als de konijnenheuvel, de Drokelaar, en het pudding-eiland beloven dat ze meer spelletjes gaan doen, zullen jullie ze dan vrijlaten uit jullie rijdende gevangenissen ?' De boer, de agent en de clown vonden dat wel goed, maar het vreemde konijn niet. 'Ja zeg, maar dat gaat zomaar niet. Dan moeten ze ook meer spelletjes gaan verkopen, en dan moeten ze zich wel aan mijn spelregels houden.' Maar dat vonden de obertjes niet goed, want dan zouden het gevaarlijke en gemene spelletjes worden, want zij kenden het speelkaarten-konijn wel. En toen drukten de obertjes een aantal knopjes van de krokodil in, en ineens waren de boer, de agent, de clown en het speelkaarten-konijn in speelkaarten veranderd. En de krokodil werd

ineens zo groot en lang, als een krokodillentrein, en niet lang daarna zat het hele puddingvolk, het drokelaarvolk en het konijnenheuvelvolk in de trein, en na een tijdje kwamen ze allemaal veilig weer aan boven de grond, met het nieuwe spelletje. Oom André bedacht de spelregels, en al snel werd het spel veel gespeeld. En dat moest wel, want anders zouden ze weer allemaal onder de grond moeten. En vanaf toen werden er ook een heleboel andere spelletjes gespeeld, opdat ze geen last meer zouden hebben van de sprookjes-politie. Wonder boven wonder was alles goed afgelopen, dankzij de krokodil en de obertjes.

Sindsdien kwam de puddingkleertjes-kast vaak bij Elwin en Sandra om spelletjes te doen, en kregen Elwin en Sandra heel vaak nieuwe puddingkleertjes. En die zaten wel het lekkerst van allemaal. En ook deden de koning en de koningin van de Drokelaar wel eens mee, en natuurlijk Ome André en de obertjes. En dan deden ze de leukste spelletjes. Vaak bracht Ome André weer een nieuw leuk spel mee. En van de blauwgezichten ? Daar hebben ze nooit geen last meer mee gehad.

In veel spelletjes werd het speelkaarten-konijn de joker, en op een gegeven moment kon je met die joker zelfs betalen in de winkels van de Drokelaar. En zo werden van alle grote schurken die de Drokelaar kende speelkaarten gemaakt, waarmee je zelfs kon betalen. En Sekhmet ? Die ging natuurlijk veel varen met de konijnenfee op de krokodillenboot.

Hoofdstuk 10. Kort Nawoord

En zo was het spannende konijnen-avontuur van Elwin bijna ten einde gekomen. Op een dag zaten Elwin en Sandra samen frambozenthee te drinken. Opeens werd er gebeld. Het waren de twee obertjes van de krokodil. Ze hadden konijnenpudding voor Elwin en Sandra meegenomen, plus twee pakketjes met konijnenpudding-kleertjes van de kast. Even later werd er weer gebeld. Het was een speelkaarten-konijn. Met z'n vijfjes gingen ze toen nog even wat leuke spelletjes doen. Na een tijdje kwamen Sekhmet en de konijnenfee ook meespelen, en toen het avond geworden was, kwamen Stampertje met zijn vader ook nog even langs. Het werd een dolle boel, en er werd natuurlijk frambozensap gedronken. Vader Konijn zei dat Elwin ook speelkaarten naar de bank kon brengen. Elwin was natuurlijk wel benieuwd wat er dan met die speelkaarten zou gebeuren, want hij wist inmiddels wat er bij zo'n konijnenbank allemaal kon gebeuren. Maar dat wilde Vader Konijn niet verklappen. En wij verklappen het ook niet, want dat lees je misschien wel een keer in één van de volgende boeken.

Einde